

jakoby zavelí a stříbrným prstenem udeří na mosaznou trubku, zvuk má ozvěnu starých strojů. Míhám se a opět jsou kolem mě rozrůstající touhy po puklinách. Zvrácenost ke mně opět přistoupila a já ji přijal s otevřenou náručí. Lůžko plné rozkošné snůšky pohybu. Hřejivé mládě s dukátkovými zorničkami, talent nehtů, lehké porozumění, momentálně jsem se smál a nepocítoval touhu se skutečně nadechnout. Ranní slunce mě děsí nádherou, kdy jeho paprsky ozařují to děvče s nejkrásnějšími půlkami hýždí. V jemnosti jsem zatlačil slzu a v ten okamžik miloval. Nemohl jsem v ony chvíle důvěrněji rozznávat skutečnost, byl jsem milencem ještě zavánějším čerstvostí. Ona byla snem hadích pohybů, její klín mě obdaroval poznáním dokonalosti. Její verše mi vztyčovaly chloupky na ruce. Koncertem vesmírné harmonie se dalo proplouvat ruku v ruce s ženou a vínem. Alexandr se stále usmíval a užíval si svou roli průvodce prostorem.

„V Národní galerii mají pravého Vincenta,“ sdělovala mi jednoho rána během objímání. Měla ráda obrazy a já zbožňoval její jméno - Elvíra. „Můžeme se tam vydat hned po dotycích tvých dlaní.“

Lehce orosen jsem se stal připravený pro následné obohacení kulturní touhy. Milovat se tak pod tím obrazem... Vše kolem ji doposavad zrazovalo a mě tak odevzdaně věřila.

„Nejsem hoden!“ ten hlas hrozné skutečnosti rezonoval každý den ještě mocněji. Nedokázal jsem to zvrátit, skutečně ji milovat a nepropadat jen žádosti těla. Odešel jsem z domu a proplétal se uličkami staré Prahy. Smutek se mi usadil na duši, jediné co jsem v ty okamžiky dokázal udělat, bylo podívat se nahoru, na nebe, na svobodné ptáky. „Umět tak létat.“ Zamrazilo mě to pomyslením, že dívka s pohledem zhrzené lesní panny není skutečná. A přesto právě ona byla tím hlavním důvodem mé zámčivosti.

„Ubohá Elvíra, zaslouží si ryzí cit a ne rozervaného zasněnce.“ Opil jsem se do zbídačelé podoby a vrátil se s těžkým krokem domů, kde seděla Elvíra na posteli a usedavě plakala. Ženská intuice

nejspíše funguje lépe, než si mnozí muži dokáží připustit.

„Neplač, maličká,“ řekl jsem jí konejšivě a políbil její zacuchané vlasy. Nedokázal jsem říci nic, co by jí v tu chvíli mělo ještě více ranit a utvrdit v její domněnce. Byl jsem opilý a dojatý. Přivinula se do mé náruče a díky množství pozitivního alkoholu jsme spánku propadli až v časných ranních hodinách.

Že to jednou musí skončit, bylo víc než jisté. Tlak mé hlavy začal být nesnesitelný a já věděl, že musím jednat za jakoukoliv cenu. Slzy byly v mém očekávání nevyhnutelné. Navečer jsme se setkali v mém skromném domově a pro alespoň částečné překrytí žalu jsem pořídil dvě láhve vína. Mluvilo se mi těžko a Elvíra propadala do očividného zoufalství. Většinu vína pozřela její nádherná ústa a řekla mi, že jsem pitomec.

Již není v mé blízkosti, jen vzpomínky čas od času probleskují. Toho dne jsem ulehl poměrně brzy a usnul tvrdým bezesným spánkem. Bylo mi jasné, že ráno bude vše docela jiné a já se budu muset vypravit dále na cestu. Dost možná se i naučím létat.

Rogo
(volné pokračování *Návštěvníka věčnosti*)

Od Hospodského stolu

Žena u řidiče v autobuse

A: „Na Florenc.“

B: „Ale to je v Praze, tady jste v Ostravě.“

A: „Do píči!“ (... a odešla pryč)

Karaoke nebo Karel Gotte?

Netravte zbytečný čas s maminkou, co ani neví, co je to vakuola.

Dám si kárky s paší.

N.V.Ú – národní výchovný ústav

Amsterdam, Rotterdam – co neprochlastám, promrdám.

Kalindář

• 3.11. se koná akce **Atmosférické tlaky**. Vystoupí: HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA, SPUTNIK. Kde: Barré (Veletržní, P7), kdy: 19:30, vstup: klobouk.

• 7.11. se koná **Detailova vernisáž**. Vystoupí: Kočkolit, Petyša. Kde: Café na půl cesty (central park, Pankrác), start:19:00, vstup: dobrovolný.

• 12.11. se koná akce **Dimíkovo 28. ???** Kde: Unijazz (Jindřišská 5, P-1), start: 18:00, vstup: ??

• 18.11. Blázní.cz uvádějí den poezie: **Loď bláznů** (čtení, divadlo, próza, písničky). Kde: Paliárka (U Paliárky 7, P 5), start: 19:00, vstup: do klobouku.

Příští číslo
Nájezdu bude
přesně 5 let od
prvního vydání!

Společně proti
NARCISMU!

2.11. Tobiáš, Jesika

Přejeme vše nejlepší!
Ó ten milý Tobiáš,
zve nás nejen na guláš.
No a také Jesika,
něco z kouzel namíchá.

Pozor! Pozor! Pozor! Pozor! Pozor!
Vychází 3. bulletin časopisu Nájezd

Fikus: Fikusiody

Fikusovy literární počiny, básně, halekačky, úvahy a citáty Kazimíra Vančury sesbírané za bezmála 30 let literárních orgasmů a mystických konjunkcí.

80 stran, ilustrováno, černobíle.

Už brzy! Už brzy! Už brzy!

Edice bulletin Nájezdu

Dříve, než rozšíříš svoji knihovnu o novou literaturu, neopomeň shlédnouti nabídku novodobé samizdatové literatury bulletinů časopisu Nájezd. Zážitek jest zaručen.

• THOMASH ROGOWSKI: **Návštěvník věčnosti** (A5, 75 str.) cena: 75 Kč

• Jiří „SVINĚ“ FIALA: **Přízraky sračkární Chotěnovské** (A5, 48 str.) cena: 30 Kč

K dostání: u Krtka v Barré nebo

na stránkách: najezd.wz.cz,

či e-mailem: najezd@gmail.com.

Dobrý den Vám všem. Skončili nám prázdniny, blíží se nám nová sezóna a krátí čas, tak se znovu obracím na Vás všechny, a i na vaše známé a kamarády.

Divadlo Bohém znovu vypisuje konkurz na obsazení svých her. Nezáleží na tom, jaké máte herecké zkušenosti, ale na chuti a zápalu.

Zkoušky jsou každé úterý od 18:00 a čtvrtek od 19:00

Adresa : Zvonařova 6, Praha 3 - Žižkov

Telefon : +420731621128 ,

E-mail : d.bohem@centrum.cz

PŘIJĎTE, BUDEME SE TĚŠIT.

PS: Sdílejte dál.

Tonda

Jen tak proletět

Kdyby onoho rána tekla po ulicích krev, dost možná bych se cítil o mnoho lépe. Nasládnost pachů mísících se s potem, protkaná posledními zbytky vyčpělého alkoholu, jako jasné svědectví toho, že o krev tu prozatím nepůjde. A vlastně to vše by mohlo být pokládáno za rozkošné vyústění celé té noční situace, veškeré domácí slivovice, konopí a vzbouřeného pohlaví, které se neustále směje a svádí své majitele k dalšímu závrtnému dobrodružství.

Mladý muž s lehce opotřebovanými rysy ovládá bravurně umění zdánlivé zdrženlivosti. Aby podtrhl své minimálně z počátku počestné úmysly, často opakuje: „Snad vás nebude otravovat má přítomnost. Snad nevdá, že budu pouhým nenápadným neúčastněným.“ Ve větší míře svá slova potvrdil, v menší si alespoň něco málo z rozbouřených laskomin ukořistil do svého vzpomínkového katalogu nad varlaty. Druhý muž žádnou zdrženlivost rozhodně ve svých úmyslech nechystal a dalo by se říci, že jeho rozkrok se omezoval pouze na neustálé hledání nějakého bezprizorního otvoru. Mezi tím vším blýskala odhalená těla dvou rozkošných dívek tvářících se jako nekonečné sestry pohostinnosti. Dvě nahé dívky, tři nazí muži, spojení, jež zaměstnávalo čas na patřičně odpovídající dobu. Rozbouřené pohyby, vlny podobající se vídeňskému valčíku na březích Dunaje. Trochu kousavé prostředí zlehka prostupující se nehodlá zahanbit a dívka s delšími, světlejšími vlasy servíruje svou porci naturálních krás. Druhá, tmavovlasá, baletním krokem poletuje po prostorném lůžku a dává všem poznat důkladnost svých polibků. K tomu všemu já, zpropadený Roman Koš opět probuzený v nejbouřlivějším snu.

„Vstát a jít.“ Budím svou zasněnou hlavu a zároveň doufám v určitý pokles činnosti mé rozkrokové oblasti.

Opět na útěku, nejvíce, nejspíše sám před sebou. „Musím psát a pokud možno včas zemřít.“ Nenapadá mě nic lepšího než se pomocí stopu dopravit kamsi na okraj Prahy a schladit svou stále neměnnou skutečnost.

„Vítám tě, Romane.“ „Ahoj Romane, rád bych ti představil...“ mě opět částečně ponořuje do hlubin nízkosti a pokušení. Poněkolkrát se odhodlávám stát se „jiným“.

První noc v Praze v následujících okamžicích jasně vybarvila obrysy roztržštěných polosnah o ukotvení v nelživé a skutečně chtivé náruči a vystavení na trůnu úspěchu. Marián mi tehdy řekl: „Jdi, ty se nemůžeš úplně zastavit.“ Podařilo se mi odbourat prvotní zábrany ohledně baru a zvolené nápoje poletovaly prostorem společně se mnou, jelikož kolem bylo tolik nádherných vjemů, že myšlenka „usadit se u stolu“ nebyla prakticky nikdy zrozena. Ovšem dívka s rozevlátými vlasy, jež se tak laskavě rozpínaly po jarem rozzářeném oranžovém svetru, byla zrozena právě pro onu chvíli, kdy srdce rozvášněného umělce zasvětilo svůj život hledání dalšího vražedného rytmu.

„Chtěl bych ztratit pár slov ve vaší blízkosti.“

„Skutečně myslím, že nějaké to ztracení by bylo možné.“

Její okamžitá náklonnost budila tak trochu niterní hrůzu.

„Svět mi náhle připadá tak strašně roztřesený.“

Nemohl jsem v tu chvíli promlouvat s rozvahou.

„To nevdá, my přeci můžeme létat,“ řekla mi dívka s téměř dětskou radostí. Pro vyústění noci bylo zvoleno přespání u přátel. Sny přicházely se svou týravou nepravdivostí. Jediné, co po sobě zanechaly, byla nenaplněná touha poznat, jak asi chutná červená a jak černá.

„Úsměv, příteli,“ takto mě přivítal do právě narozeného dne drahocenný Alexandr.

„Tys ještě v posteli a ostatní jsou fuč.“

Den strávený ve společnosti Alexandra, lehce zádušného malíře, se mi vůbec nezдал jako plán, jenž by měl sklony k fádní nudě a duchovně břítkému kalu.

„Můžeme opět vstoupit do roztomile nedokonalého světa tam za okny.“

Opět tolik bytostí s tvářemi i bez nich. Mohu se spolehnout na voňavou trávu, dým a neskonalé rozptylující zástupy věčně roztoužených nástrah. Jsou za námi minimálně pokaždé,

kdy otočím hlavu. Zatím se smějeme s Alexandrem. Nikdy mu nesmím říct Sašo, nenávidí to. Má částečné zalíbení ve slovní brutalitě. Nicméně jeho zevnějšek představí spíše prchlivého jedince s pochybně neurčitými sklony k podivnosti a pohyby jednoznačného autisty. Prošli jsme mihotavým parkem a prožili několik představení tolik vzdálené skutečnosti. Víno si s jazykem tolik rozumí, nebyla tedy překvapením drobná kapka Merlotu a cigareta v koutku k tomu. Večer měl hloubku, jako by v každém navštíveném podniku v průběhu noci byli ukořistěni jen předem zvolení lidé.

„Na krásném modrém Dunaji.“ Pro tentokrát jsem vyvázl jen s drobně polámanými křídly. Snad na nich lehaly nádherné dívky, snad posloužily svému ať už jakémukoliv účelu. Ocítl jsem se v opuštěné místnosti s nabytým vědomím, že zde v Praze na nějaký čas opět pobývám.

Starý dům vsazený do Holešovic - přes zdánlivou šed' okouzlující místo prostoupené svobodnými duchy. Poměrně rychle jsem svému novému údělu přivykl. Tedy alespoň co se týče uhnězdění. Má stále lapená duše nadále produkovala šílenství zhoubné velikosti. Několik slečen proniklo do mého zdejšího soukromí, ale žádná nezanechala déle trvajících radost. Má zvrhlost se nezdála být poražena a rozmanité konkubíny toužebně okupovaly dary mého těla. Co se rozkoše týče, mohl jsem cítit jakési uspokojení. Potěšení bylo ovšem zcela logicky v brzké době vystřídáno stále mohutnější melancholií. Začal jsem nezřízeně pít a moji nejvěrnější přátelé byli zhoubou pro plány většinové společnosti.

„Rád bych ti představil Annu, je to hodné děvče a ráda by tě poznala,“ tím zpečetil na nějaký čas blouznění mého pološílenství polonahý Albert stále postavený v jakési taneční exhibici. Anna byla skutečně nádherná a do žhnoucí lávy mě vsadila docela snadno. Byla zdatná, co se týče žádostí těla, a nekompromisní, co se týče nějakých hlubších smyslů. Vášně probouzela mé masochistické choutky sebeteroru a zničení. Po Anně následovala Jana a po ní mladá

ukrajinská studentka Naďa. Snažil jsem se alespoň veškeré toto dění zachytit ve svých textech, které se k lítosti autorově ubíraly kamsi do oblasti laciné erotiky.

„Ty ještě stále neumíš létat, to proto, že se bojíš.“

Některé okamžiky vracejí anděly a já se ve své nízké opilosti stal svědkem této neuvěřitelné události. Byla to právě ta nádherná dívka, jež mě nedávno zasáhla svou nadpřirozeností. V dále zářily plameny ohně nedaleko nezřízeného večírku na břehu Vltavy.

„S tebou bych to musel určitě zvládnout,“ odpověděl jsem jí na to a pocítil lítost sám nad sebou.

„Uvidíme,“ řekla tiše a já věděl, že je třeba vstát a jít alespoň kousíček společně s jejím směrem. K ukončení vnitřní rozbouřenosti postačil konejšivý polibek a slib, že se něco dalšího v nějakém dalším čase zcela jistě odehraje. Vystoupal jsem na vrcholky Divoké Šárky a způsobil tím jen další mizerný zápas se svým nitrem. Vrátil jsem se tentokrát sám do svého takřka poklidného příbytku s příšernou bolestí hlavy. Ani nadměrné dávky konopí nepomohly dostat tu neutichající tyranii z hlavy. Nakonec jsem díky mučivým tónům houslí, tak neklidně se linoucích z reproduktorů, usnul dobrotivým spánkem.

Procítl jsem s jasnou touhou po knize, počal jsem šátrat po policích a v dosud nevybalených bednách, společností k tomuto aktu mi byl Frédéric Chopin, mé prsty laskaly hřbety knih, čas od času některou z nich vytáhly a mé zvědavé oči takto zvolenou knihu bedlivě prozkoumávaly. Stendhal - Červený a černý. Ponoření muselo být důkladné, k vysvobození je třeba náležitých dávek. Po určitém čase s knihou mě začala trýznit touha odejít někam ven do prostoru. Volba opět padla na Alexandra, toho bázlivého formáta.

„Vítej v roztomilém světě,“ řekl jsem na uvítanou.

„I ty, bratře,“ okouzluje mě svou odpovědí, on, tak nadpozemsky samozřejmý. Vydali jsme se ke staré továrně nedaleko Florence, pro tentokrát byl zvolen lahodný Tramín.

„Myslím, že jsou skutečné,“ snažím se během popíjení sdělit.

„Napřímíme těla a můžeme tam jít,“ Alexandr